

Základní otázka synody pro konzultaci s Božím lidem

K synodálnímu procesu v diecézích je položena základní otázka synody:

Synodální církev při hlásání evangelia „putuje společně“.

Jak toto „společné putování“ prožíváme v naší místní církvi (farnosti, komunitě, společenství, diecézi)?

K jakým krokům nás vybízí Duch Svatý, abychom v tomto společném putování nadále rostli?

Při hledání odpovědí jste zváni k následujícím třem krokům (Duchovní konverzace a rozlišování):

1) Ptejte se sami sebe a sdílejte se s druhými:

V tichu naslouchejte svému srdci a v rozhovoru sdílejte ovoce svého naslouchání s druhými.

2) Naslouchejte druhým a jejich zkušenostem:

Mluvte ve skupině o tom, co vás ve sdělení druhých zasáhlo, a co jste si při naslouchání druhým uvědomili jako nový vhled do diskutované otázky.

3) Ptejte se po společné další cestě:

Společně se ptejte, k čemu konkrétnímu vás Duch svatý vede, co to prakticky znamená pro vaši další společnou cestu.

Deset tematických okruhů k prohloubení

Abychom pomohli formulovat zkušenosti a přispěli ke konzultacím, uvádíme deset tematických okruhů, které vyjadřují různé odstíny „žité synodality“. Je třeba, aby tyto okruhy byly přizpůsobeny místnímu prostředí, aby byly dle potřeby doplněny, vysvětleny, zjednodušeny a studovány. Zvláště je nutná pozornost vůči lidem, pro něž je účast a odpovídání na otázky zvláště obtížné. Vademecum, které Přípravný dokument provází, přináší za tímto účelem různé nástroje, metody a návrhy, které budou inspirací pro různé otázky, pro konkrétní chvíle modlitby, formace, reflexe a sdílení. (Přípravný dokument čl. 30)

I. Společníci cesty

V církvi a ve společnosti jdeme jeden vedle druhého po stejné cestě.

- Kdo jsou ve vaší místní církvi ti, kteří „putují společně“?
- Kdo jsou ti, u kterých se zdá, že zůstávají více stranou?
- Když říkáme „naše církev“, kdo do ní patří?
- Kdo se zdají být „vzdáleni“?
- Kdo po nás chce, abychom šli společně?
- Kdo putují po stejné cestě, a to i za hranicemi církevního světa?
- Kteří lidé či které skupiny jsou opomíjeny, ať už úmyslně, či prakticky?
- Jakým způsobem jsme voláni k tomu, abychom se ve větší míře stávali společníky na cestě?
- Jaká je moje úloha ve společenství církve? Kam volá Duch sv. mě osobně?

II. Naslouchat

Naslouchání je první krok, ale vyžaduje otevřenou mysl a otevřené srdce, bez předsudků.

- Jak k nám Bůh promlouvá skrze hlasy, které často ignorujeme?
- Komu naše místní církev dluží naslouchání?
- Jak je u nás nasloucháno prostým věřícím, zvláště mladým lidem a ženám?
- Co usnadňuje nebo zatěžuje naše naslouchání?
- Jak dobře nasloucháme těm, kdo žijí na okraji společnosti?
- Jak u nás nasloucháme zasvěceným osobám?
- Jak je omezena naše schopnost naslouchat, zvláště těm, kteří mají názor odlišný od našeho?
- Jaký prostor se u nás poskytuje hlasu menšin, zvláště pak hlasu těch, kteří zakoušejí chudobu, odsunutí na okraj společnosti nebo sociální vyloučení?
- Dokážeme popsat předsudky a stereotypy, které nám brání v naslouchání?
- Jak nasloucháme společenskému a kulturnímu prostředí, ve kterých žijeme?
- Nasloucháme i kritickým názorům o církvi od lidí, kteří nejsou křesťany nebo z jakéhokoliv důvodu se od církve distancovali?
- Umíme druhému naslouchat bez předsudků a připravování si vlastních obranných odpovědí?

III. Ujmout se slova

Všichni jsou vybízeni, aby mluvili odvážně a otevřeně, tedy svobodně, pravdivě a s láskou.

- Jak v našem společenství a v jeho různých skupinách uplatňujeme svobodnou a upřímnou komunikaci bez dvojakostí a oportunistu?
- Jak komunikujeme s širší společností, do které patříme?
- Co nás uschopňuje a co nám brání, abychom v naší místní církvi a ve společnosti mluvili odvážně, otevřeně a odpovědně?
- Kdy a jak dokážeme říci to, co je pro nás důležité? Jak u nás funguje vztah s místními médii (nejen katolickými)?
- Kdo mluví jménem našeho křesťanského společenství a jak jsou tyto osoby vybírány?
- Máme v našich farnostech vytvořeny podmínky pro vzájemná setkávání?

IV. Slavit společně

„Společné putování“ je možné pouze tehdy, pokud vychází ze společného naslouchání Božímu slovu a slavení eucharistie.

- Jak inspirující a určující pro náš společný život a poslání je v našem společenství modlitba a liturgické slavení?
- Jak modlitba a liturgické slavení inspirují a ovlivňují naše nejdůležitější rozhodnutí?
- Jak napomáháme k tomu, aby se všichni věřící účastnili liturgie aktivně a prohlubovali svoji úlohu posvěcování?
- Jaký prostor je u nás dán možnosti zapojit se do služeb lektora/lektorky a akolyty/akolytky?
- Slavíme nedělní slavnost vzkříšení společně ještě jinými aktivitami?
- Jaké kroky děláme k zapojení nově příchozích do naší farnosti tak, aby se cítili být přijati?
- Co děláme pro to, abychom více poznávali ty, kteří spolu se mnou slaví bohoslužbu?

V. Sdílet odpovědnost

Synodalita slouží misijnímu poslání církve, ke kterému jsou povoláni všichni její členové.

- Všichni jsme učedníky, kteří mají podíl na jednom společném poslání církve.
- Jak je každý pokřtěný člověk volán k tomu, aby se podílel na společném poslání církve?
- Co brání pokřtěným, aby byli aktivními při spolupráci na poslání církve?
- Které oblasti poslání církve zanedbáváme? Jak naše společenství podporuje své členy, kteří různým způsobem slouží společnosti (sociální a politická angažovanost, vědecký výzkum, vzdělávání, podpora soc. spravedlnosti, ochrana lidských práv, péče o společný domov a životní prostředí apod.)?
- Jak církev pomáhá těmto svým členům, aby tuto službu pro společnost vykonávali v duchu společného poslání církve?
- Jak v našem společenství probíhá rozlišování v otázkách týkajících se konkrétních úkolů plynoucích z poslání církve a kdo a jak zde činí příslušná rozhodnutí?
- Jaké misijní/evangelizační aktivity jsou v našem společenství rozvinuty? A jaké by mohly být nově rozvinuty?
- Jaké mohou být naše osobní vnitřní překážky pro hlásání/evangelizaci?

VI. Vést dialog

Dialog si žádá vytrvalost a trpělivost, ale umožňuje také vzájemné porozumění.

- Do jaké míry se v našem společenství scházejí k dialogu lidé různého zaměření či různých národností?
- Kde se v rámci naší místní církve odehrává dialog a jakým způsobem?
- Jak je u nás zacházeno s rozdílnostmi ve vizích, s konflikty, s obtížemi v komunikaci?
- Jak podněcujeme spolupráci se sousedními diecézemi, řeholními a náboženskými společenstvími v dané oblasti, s různými církevními hnutími a sdruženími atd.?
- Jak se přistupuje k rozdílným představám nebo ke konfliktům a potížím?
- Jakým zvláštním záležitostí v církvi a společnosti potřebujeme věnovat větší pozornost?
- Jakou zkušenost ohledně dialogu a spolupráce máme s příslušníky jiných náboženství a s těmi, kteří nemají k náboženství žádný vztah?
- Jak naše církev vede dialog s dalšími oblastmi ve společnosti a jak se od nich učí (oblast politiky, ekonomiky, kultury, občanská společnost, lidé žijící v chudobě...)?

VII. Ekumenismus cesty

Dialog mezi křesťany různých vyznání, vzájemně spojených jedním křtem, má na synodální cestě zvláštní místo.

- Jaké vztahy má naše církevní společenství s členy jiných křesťanských tradic a denominací?
- Jakých oblastí se týkají? Co jim leží na srdci? Co nás spojuje a jak „putujeme společně“?
- Jaké plody jsme získali tím, že „putujeme společně“? Jaké existují potíže?
- Jaký další krok kupředu můžeme učinit ohledně společného putování?
- Máme dostatečnou povědomost o jiných křesťanských církvích, o tom, co máme společného a co nás rozděluje? Máme zájem se o nich dozvědět, případně se s nimi potkat?

VIII. Autorita a spoluúčast

Církev synodální je církev, ve které je uplatňována spoluúčast a spoluzodpovědnost.

- Jak naše církevní společenství stanovuje cíle, o které je třeba usilovat, způsoby, jak jich dosáhnout, a kroky, které je třeba učinit?
- Jak se v rámci naší místní církve vykonává autorita nebo vedení?
- Jak jsou do praxe uváděny týmová práce a spoluzodpovědnost?
- Jak a kdo provádí vyhodnocování?
- Jaké podpory se dostává službám svěřovaným věřícím a jak je podněcována jejich spoluzodpovědnost?
- Je naše zkušenost se synodalitou na místní úrovni plodná?
- Jak fungují synodální orgány na úrovni naší místní církve (pastorační rady farností, pastorační rada diecéze, kněžská rada atd.)?
- Jaké ovoce nese jejich služba? Jak můžeme podpořit synodální přístup v rozvoji spoluúčasti věřících a v rozvoji služby vedení?

IX. Rozlišovat a rozhodovat

V synodálním duchu činíme rozhodnutí na základě rozlišování toho, co Duch svatý říká prostřednictvím celého našeho společenství.

- Jaké metody a procesy aplikujeme, když společně rozlišujeme a činíme rozhodnutí?
- Jak je lze zlepšit?
- Jak v rámci hierarchických struktur podněcujeme zapojení do rozhodovacího procesu?
- Pomáhají nám naše metody, které aplikujeme při rozhodování, k tomu, abychom naslouchali celému Božímu lidu?
- Jakým způsobem artikulujeme vztah mezi konzultativní fází a fází rozhodovací, mezi procesem *tvorby rozhodnutí* a procesem *přijetí rozhodnutí*, a jak se toto projevuje v praxi?
- Jaké využíváme nástroje a postupy ve prospěch transparentnosti a vykazatelnosti?
- Jak můžeme růst ve společném duchovním rozlišování?

X. Synodální formace

Synodalita zahrnuje otevřenost a ochotu vůči změně, formaci a trvalému vzdělávání se.

- Jak naše církevní společenství formuje lidi, zvláště ty, kteří zastávají role zodpovědnosti uvnitř křesťanské komunity, aby byli ve větší míře schopni „putovat společně“, vzájemně si naslouchat, mít spoluúčast na poslání církve a angažovat se v dialogu?
- Jaká formace je nabízena k posílení schopnosti rozlišovat a vykonávat autoritu synodálním způsobem?
- Jaké nástroje nám pomáhají číst dynamiku kultury, které jsme součástí, a jejího vlivu na náš styl života a služby v církvi?
- Jaké dary a poslání jsem dostal/a při křtu a biřmování? Nechávám se vést Duchem sv.?